

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Het Leven Vande H. Maghet Geertrvyt Abdisse Tot Eisleben

Gertrudis <de Helfta>

T'Hantvverpen, [1607]

De daet vande letanien, ende vande aenroepinghe der Heylighen. Dat
XXXIII. Capittel.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43080

laet hy hem ouergeuen om alles te doen en te
lyden dat hem Godt beueelt/het welck als pe-
mandt sal gedaen hebben/die ontfangt sonder
twijfel den H. Geest met sulcken daet/ gelijk de
Apostelen op desen dagh dien ontfanghen heb-
ben dooz het inblasen vanden Soue Godts.
Doen heeft de Heere ingeblesen / ende hy heeft
ooc aen dese gegeuen den H. Gheest/ segghende:
Ontfangt den H. Geest in v lieden: wiens son-
den dat ghy sult vergheuen hebben / die sullen
haer vergeuen worden. Waer op sy: Heere hoe
can dit gheschieden/ nademael dat dese cracht
van te binden ende te ontbinden alleenlijck is
gegeuen aen de Priesters: De Heere antwoorde:
de: soo wiens sake ghy dooz mine Geest onder-
scheidende oordeelt dat se onschuldigh is / die
sal onnoosel by my geacht worden/ en so wiens
sake ghy vooz schult oordeelt/ die sal oock vooz
my schuldigh zyn. Want ic sal dooz mine mond
spreekē. Waer op sy: Nademael dat v meewer-
dicheyt my diewils van dese gaue versekerd
heeft/ wat vercrige ick nu dat ghy my weder-
ou dat selfste geeft. De Heere antwoorde: Als
pemandt wordt ghewijdt Diaken en daer na
Priester / daerom en verliest hy het Officie niet
van Diaken te zyn / maer hy vercricht een
meerder eere van Priester te zyn: soo oock als
aen de siele een gaue andermael wordt gegeue/
soo wordt se dooz het hergheuen vaster daer in
ghebestight / ende daer dooz vermeerderet den
hoop van haer saligheden.

Vraey ghe-
lijckens.

De daer vande letanien, ende vande aenroe-
pinghe der Heylighen.

DAT XXXIII. CAPITTEL.

Op den dagh van S. Marcus Euangelist
als die vant Conuent ginge inde processie
mee

met de Litanien/ſo heeft de Heere hem aē haer
 vertoont inden thzoon van ſyn maieſteyt ver-
 riert met ſoo veel costelijcke baggē/als ſpiegels
 bliſckende alſer nu Hepligen indē Hemel met
 hen regerē/ en alſinen indē litanien aenriep de
 Hepligen/ ſoo hæft als den naem van eenigen
 Heplighen aengeropen werdt/ terſtondt dien
 Hepligē met een groote blyſchap eerweerdelyc
 opſtaende/bruygende deuotelyc voor den Heere
 ſyn knien/en wtreyckende ſyn handen/ſcheen
 aen te raken die bagghe int cleeft des Heeren/
 daer hy door wtgebeelt werdt:het welck als hy
 dede ſoo ſchene onder ſyn handen geſchreuen
 de namen van alle die ſyn hulpe verſochten/
 ende die dat met deuotie deden/ende ſulcs voor
 hen hebbende / huiſieden namen ſchene als
 met gulde letteren geſchreuen te zyn / maer die
 namen van die dat maer door gewoonte dedē/
 die vertoonden hen met swerte letterē geſchre-
 uen/ hoozts die door walginge ende verſtropt-
 heyt des herten dat deden/ ſulcke namen ſche-
 nen ſoo duyster/ dat menſe qualijc coſte beken-
 nen. Hierom dat de namen vande perſoonen
 die de hulpe der Heplighen aenriepen/ hebben
 vertoont gheweest inden rock des Heere/heeft
 ſe verſtaen dat beduydt werdt/ſoo wannert de
 Heplighen van ons aengheroepen hooz ons
 bidden dat ſulcken ghebet tot een ghedachte-
 wiſſe dat hy vermherticheyt vercregē hebben
 ſyn luyſter is gheuende in Godt/hem ghedne-
 rightlyck vermanende ende porrende / dat hy
 ons ſoude genadigh zyn. Als oock eenige Hep-
 ligen door een ſonderlinghe lēfde ende deuotie
 van permanden aengheroepen wort/ terſtondt
 ontſanght dien Heplighen het ſchynſel vande
 bagghe die hem int cleeft des Heeren wt beelt
 met

De daet
 vāt gobe
 der Heylē
 ghen.

De daet
 van een
 ſonderlin
 ghe deuo
 tie diemē
 tot eenige
 ſār heeft.

met de aenteekeninghe bande personen die hem dooz een sonderlinge deuotie eeren tot sijn eewighe ghedachtenisse / waer dooz hy altydt soude verweckt worden om te vercrigen dooz die hem aentropen / de salicheydt van beyde de leuens.

Vande soete ghedachtenisse van S. Ian ende Sinte Geertruyt, ende van het vergheten der gebreken ten tijde des biechts.

DAT XXXIII. CAPITTEL.

Op den frestdagh van S. Ian booz de latynsche poozte / soo heeft S. Ian hem betopenbaert aen dese brypdt / en hy vertroostese met een wonderlycke soeticheyt / segghende: En wilt niet beswaert zijn wtuercozen brypdt van mynen Heere / om dat v lichamelijcke crachten v begeuen / want het is cleyn / ende als van eenen ooghenblich het gene men in dese werelt lydt / te ghelijcken hy de eewighe wellusten die wy nu saligh ghemaecte zijnde ghenieten inden Hemel / die ghy oock na een weynigh tijds met ons sult besitten als een onder ons / dan te weten: als ghy sult ghegaen zijn inde rustplaetse van utwen soo beminden Brypdegom daer ghy soo na verlanght hebt / ende den welcken ghy met soo veel suchten getroepen hebt / ende ten lesten sult vercreghen hebben: Weest ghedachtigh / segghe ick / dat ick dien beminden Discipel (den welcken Iesus waerachcelijck beminde) noch swacker ghe worden was in crachten ende in mijn lichamelijcke sinnen dan ghy nu zijt / doen ic noch leuende was op aertrijc / die nochtans in allen herten soo blommigh verschijn ende delicaet / datter qualijck eenen bande geloouigen is die

De pijn
van deser
rijt en sijn
niet te ver
gelijcken
met de ee
wighe
glorie.